

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **R. E.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem Podbořany, Masarykovo náměstí 14, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2006, č. j. 42 Ca 17/2006 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Rudolfa Postla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2856 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2006, č. j. 3125/DS/06/77459/BA (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Podbořanech (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 4. 2006, č. j. DOP-220/2005/276/DO, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a potrestán pokutou ve výši 15 000 Kč a zákazem řízení všech motorových vozidel na 24 měsíců. Tohoto deliktu se měl dopustit tím, že se dne 25. 9. 2005 odmítl podrobit lékařskému vyšetření a odběru krve nebo moči poté, co po pozitivní

dechové zkoušce vzniklo podezření, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Rozhodnutím žalovaného byl do odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vložen následující text: „Protože byl pan R. E. uznán vinným z přestupku, byla mu podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Dle ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, činí paušální částka nákladů řízení o přestupcích 1000 Kč.“, přičemž zbývající text rozhodnutí byl ponechán beze změny.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Rozsudkem ze dne 29. 12. 2006, č. j. 42 Ca 17/2006 - 21, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku především shrnul, že správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání nejprve na 28. 11. 2005, potom na 16. 12. 2005, na 20. 1. 2006 a posléze jednou obsílkou z 2. 2. 2006 nařídil současně šest alternativních jednání od 14. 2. 2006 do 2. 3. 2006, z nichž si měl žalobce konkrétní termín vybrat. V mezidobí nicméně vyslechl dva svědky, a to dne 12. 1. 2006. Právní zástupce žalobce správnímu orgánu opakovaně sdělil, že jeho mandant je v pracovní neschopnosti od prosince 2006 s tím, že tento stav bude trvat nejméně do 7. 3. 2006 (soudě podle legitimace práce neschopného občana založené ve spisu). Uvedl dále, že nesouhlasí s projednáním věci v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud dále poukázal na dvě vyjádření ošetřující lékařky žalobce ze dne 29. 1. 2006 a 23. 3. 2006, formulovaná v tom smyslu, že zdravotní stav žalobce není natolik závažný, aby znemožňoval zúčastnit se ústního jednání. Tato vyjádření krajský soud označil za pochybná až povážlivá, neboť má zato, že pokud je někdo nemocen a v pracovní neschopnosti, pak po něm nelze spravedlivě požadovat, aby se zúčastnil úředního jednání, zejména pokud nemá povoleny vycházky. Nemocný člověk je povinen dodržovat léčebný režim, do něhož zcela jistě nespadá absolvování přestupkového jednání. Opačné stanovisko neměla lékařka vůbec zaujmout a pokud se už tak stalo, měl je správní orgán prvního stupně ignorovat a neměl v nepřítomnosti žalobce správní řízení uzavřít rozhodnutím. Pokud se tak stalo, odňal žalobci právo na spravedlivý proces a bylo na odvolacím orgánu, tedy na žalovaném, aby toto pochybení zjistil a odvolání vyhověl. Závěrem Krajský soud v Ústí nad Labem vyslovil, že napadené rozhodnutí považuje též za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost jeho výroku. Neztotožnil se totiž s výkladem § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jak jej podal žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, a uvedl, že citované ustanovení je třeba vykládat tak, že z výroku odvolacího rozhodnutí musí být patrné, jaké stanovisko druhostupňový správní orgán zaujal k meritu odvolání; v opačném případě by byl setřen samotný smysl odvolacího řízení správního. Nemá tedy pravdu žalovaný, pokud tvrdí, že tím, že dospěl k závěru o potřebě doplnit odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, nebylo již možné toto rozhodnutí potvrdit a odvolání zamítnout. Dle názoru krajského soudu je totiž výsledkem odvolacího řízení v přezkoumávaném případě pouze výrok, kterým bylo prvostupňové správní rozhodnutí z iniciativy odvolacího orgánu doplněno upřesněním odvolání, aniž je tu ale jakkoli vysloveno, zda byly odvolatelovy námitky vzaty za důvodné a jaké závěry z toho odvolací orgán vyvodil. Takto formulované odvolací rozhodnutí, z jehož výroku

nelze vyčíst názor správního orgánu druhého stupně na podstatu odvolání, ovšem nelze soudně přezkoumat.

Proti tomuto rozsudku brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující se na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel krajskému soudu vytýká nesprávné právní posouzení věci, pokud jde o závěr, že v předmětném správním řízení neměl správní orgán prvního stupně žalobcovy omluvy bez dalšího ignorovat a správní řízení v jeho nepřítomnosti uzavřít rozhodnutím. Jak stěžovatel shrnul, správní orgán prvního stupně opakovaně nařídil několik ústních jednání, o kterých vždy řádně vyrozuměl jak žalobce, tak jeho právního zástupce, přičemž zdravotní stav žalobce, dle písemných vyjádření ošetřující lékařky, jeho účasti na ústních jednáních nebránil. Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže se obviněný, ač byl řádně předvolán, odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Důvody, pro které lze projednat přestupek v nepřítomnosti obviněného, považuje stěžovatel za taxativně dané a posouzení naplnění těchto důvodů náleží jen správnímu orgánu. Stěžovatel nezpochybňuje, že doložená pracovní neschopnost obviněného může být uznána jako náležitá omluva. Dle vyjádření ošetřující lékařky však nebyl zdravotní stav žalobce takový, aby mu bránil v účasti na jednání na úřadě, a žalobce tak mohl za tímto účelem požádat o stanovení vycházek, a to již při lékařské kontrole dne 14. 2. 2006 (neboť už dne 6. 2. 2006 věděl, že je na den 16. 2. 2006 nařízeno jednání, kterého se může zúčastnit). Taktéž mohl o stanovení vycházek požádat při kontrole dne 21. 2. 2006, neboť v té době mu byly známy i další termíny ústních jednání. Důležitý důvod tak, dle názoru stěžovatele neexistoval, a omluva proto nebyla shledána jako náležitá. Nic tedy žalobci nebránilo v řízení se hájit.

V další části kasační stížnosti se stěžovatel vyjádřil k vyslovené nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti výroku předmětného rozhodnutí. Poukázal zde na názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publikovaném pod č. 5/2003 Sb. NSS, podle něhož není možné v odvolacím řízení současně zamítnout odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku změnit. Stěžovatel při projednání odvolání zjistil, že v rozhodnutí nebyly uvedeny skutečnosti, které odůvodňují rozhodnutí v části o uložení povinnosti nahradit státu náklady řízení o přestupku. Tento nedostatek byl napraven změnou rozhodnutí v části odůvodnění a podle mínění stěžovatele (s poukazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu) nebylo již za tohoto stavu možné zároveň odvolání zamítnout. S odvolacími námitkami se pak stěžovatel řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K možnosti změny odůvodnění rozhodnutí stěžovatel dále uvedl, že správní řád sice tuto možnost vysloveně nezmiňoval, ale také nevylučoval. Odůvodnění rozhodnutí je jeho nezbytnou součástí, což je podloženo i komentářem k novému správnímu řádu (In: Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006), ve kterém se v jeho § 90 odst. 1 písm. c) taková změna připouští.

Žalobce ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti setrval na hlavním argumentu tvrzené nezákonnosti, a to nepřípustnosti rozhodnutí správního orgánu v jeho

nepřítomnosti způsobené nemocí za situace, kdy se z jednání řádně omluvil a s jednáním v nepřítomnosti nesouhlasil. Správní orgán prvního stupně přitom ve věci rozhodl až po skončení žalobcovy pracovní neschopnosti; ani on, ani jeho právní zástupce, však o dalším termínu ústního jednání nebyli obeznámeni či k němu předvoláni. Tuto skutečnost stěžovatel v kasační stížnosti zcela ignoruje. Pokud jde o další vady napadeného rozhodnutí, zde žalobce zopakoval své výhrady uplatněné již v žalobě, které podrobněji rozvedl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve stěžovatelem zpochybňovaným závěrem krajského soudu, dle kterého je výrok druhostupňového rozhodnutí nepřezkoumatelný. K problematice změn rozhodnutí provedených odvolacím orgánem se správní soudy již mnohokrát vyslovily v dříve vydaných rozsudcích. Například podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 84/99 - 38 (publikovaného pod č. 1/2003 Sb. NSS), nelze měnit výrokem rozhodnutí o odvolání odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; pokud se tak stane, může mít tato vada výroku za následek zmatečnost rozhodnutí a v tomto rozsahu založit i jeho nepřezkoumatelnost. Obdobně pak judikoval Nejvyšší správní soud např. rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 As 44/2005 - 70, rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006 - 130 nebo rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 5 As 21/2006 - 48 (všechny dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Závěry těchto rozsudků přitom nejsou nijak v rozporu se závěrem rozsudku citovaného stěžovatelem v kasační stížnosti (rozsudek ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publikovaný pod č. 5/2003 Sb. NSS) o tom, že nepřezkoumatelným je rozhodnutí, jímž by správní orgán současně zamítl odvolání a jím napadené rozhodnutí změnil; jinými slovy, stěžovatelem citovaný rozsudek zcela nepřiléhá na skutkový a právní stav tohoto případu.

Vychází-li Nejvyšší správní soud z principu, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, a to od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. K tomu jej ostatně opravňoval § 59 odst. 1 správního řádu, podle nějž je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumáváno v celém rozsahu, bez omezení odvolacími námitkami. Při změně rozhodnutí pak obě rozhodnutí tvoří jeden neoddělitelný celek, a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ovšem, jak bylo již výše vysvětleno, spočívá výhradně ve změně výroku, a nikoli ve změně odůvodnění, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu. Výrokem je autoritativně rozhodována konkrétní právní věc, a proto jej nelze směšovat s odůvodněním, jehož účelem je vysvětlit, z jakého důkazního a právního stavu bylo v odvolacím řízení vycházeno a vypořádat se s odlišnostmi mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně.

Ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, které závazně stanoví náležitosti výroku, se vztahuje na rozhodování ve správním řízení obecně. Právě proto, že se výrokem autoritativně zasahuje do právní sféry účastníků řízení, v něm mají místo pouze takové

náležitosti, které § 47 odst. 2 správního řádu výslovně stanoví. Ve výroku správního rozhodnutí je tak možné uvést pouze rozhodnutí ve věci, právní předpis, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení a lhůtu k plnění. Mění-li odvolací správní orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, musí se tato změna týkat jen těchto komponent přezkoumaného rozhodnutí, vtělených do jeho výrokové části. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nic kromě výše uvedených náležitostí do výroku rozhodnutí nepatří, a to ani v případě, kdy by odvolací orgán vzal v úvahu jiné důvody rozhodnutí než správní orgán prvního stupně. Pokud jde o obsahové náležitosti výroku sankčních rozhodnutí, lze pro úplnost blíže odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (dostupný na <http://www.nssoud.cz>), kde je o této otázce pojednáno podrobněji.

Dospěl-li tedy stěžovatel v dané věci k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně postrádalo zdůvodnění (jinak správně a ve výrokové části) uložené povinnosti žalobce nahradit náklady správního řízení, pak se měly úvahy týkající se této povinnosti objevit pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí (neměl-li současně zato, že by takový nedostatek odůvodnění vyvolával nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí jako celku, což by implikovalo nutnost jeho zrušení a nikoli změny). Konstrukce výroku odvolacího rozhodnutí spočívající v pouhém doplnění části odůvodnění a připojení věty „*Ostatní text rozhodnutí zůstává nezměněn*“, nelze považovat za výrok odpovídající některé z forem výslovně předvídaných v § 59 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud tak sdílí pochybnosti krajského soudu o tom, zda je takový výrok plně srozumitelný a zda nemohl u žalobce vzbudit pochybnosti o tom, jak bylo o jeho dovolání rozhodnuto. Nelze-li s jistotou říci, jaký výrok je fakticky žalobou napadán (protože byl setřen rozdíl mezi výrokem a odůvodněním a lze mluvit o vzájemné kumulaci obou), pak závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí zcela ob stojí.

Pokud jde o druhou stížní námitku týkající se vydání rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání, zde je třeba nejprve uvést, že výše konstatovaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele svou povahou nevylučuje možnost přezkoumat též další závěry krajského soudu, na nichž založil výrok zrušujícího rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, in www.nssoud.cz).

Z předloženého spisu vyplývá, že žalobce se z prvních dvou termínů ústního jednání omluvil pro nemoc, resp. pracovní neschopnost, v níž mu nebyly povoleny vycházky. Přitom ale výslovně uvedl, že nesouhlasí s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, neboť má v úmyslu vypovídat a uvést důležité okolnosti k projednávané věci (zejména skutečnosti dokazující, že není pachatelem přestupku, neboť v inkriminovaný den motorové vozidlo řídila jiná osoba). Předvolání k ústnímu jednání ze dne 2. 2. 2006 žalobce nepovažoval za řádné, neboť ústní jednání byla nařízena v několika dnech, navíc vždy v rozmezí více hodin. Dne 27. 2. 2006 byl žalobce stále v pracovní neschopnosti, o čemž správní orgán prvního stupně informoval. Dne 19. 4. 2006 pak bylo bez nařízení ústního jednání vydáno rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích. Naposledy citované ustanovení, stejně jako žádné jiné ustanovení zákona o přestupcích, neobsahuje definici pojmů „náležitá omluva“ či „důležitý důvod“, stejně jako neobsahuje výslovnou podmínku, aby tvrzená nemoc, má-li být důvodem podle § 74 zákona o přestupcích, nutně musela být prokázána průkazem práce neschopného občana. Uznal-li tedy správní orgán prvního stupně jako důvod neúčasti žalobce u ústního jednání dne 16. 12. 2005 pouze písemné oznámení jeho právního zástupce, že se žalobce pro nemoc nemůže dostavit, aniž by současně s touto omluvou byl předložen doklad o pracovní neschopnosti, pohyboval se v mezích správního uvážení a stručně řečeno, takovou omluvu mohl uznat jako náležitou (s dovětkem, že správní uvážení je vždy limitováno principy demokratického státu, k nimž patří i zákaz diskriminace; obdobně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2006, č. j. 5 As 36/2006 - 48, dostupný z <http://www.nssoud.cz>). Nelze však připustit, aby teprve v rozhodnutí o odvolání stěžovatel nepředložil dokladu o pracovní neschopnosti žalobci kladl k tíži s tím, že řádná omluva neexistovala ani v případě prvního předvolání k ústnímu jednání. Nejvyšší správní soud zde vychází zejména z průběhu správního řízení a postupu správního orgánu prvního stupně v něm, kdy po doručení písemné omluvy z účasti na ústním jednání dne 16. 12. 2005 byli žalobce i jeho právního zástupce znovu k ústnímu jednání předvoláni, tentokrát na den 20. 1. 2006. I z tohoto jednání se žalobce pro nemoc omluvil, nicméně v tomto případě pracovní neschopnost doložil průkazem práce neschopného občana. Přestože podle tohoto dokladu pracovní neschopnost započala teprve od 9. 1. 2006, správní orgán prvního stupně z této skutečnosti pro žalobce nevyvodil žádné důsledky a opětovně jej uvědomil o dalších termínech ústního jednání. Žalobce tak mohl oprávněně být v dobré víře, že správní orgán prvního stupně nahlížel na jeho dosavadní omluvy z ústního jednání jako na náležité a důvodné a že jeho nemoc, resp. pracovní neschopnost jako dostatečný důvod akceptoval. Vydal-li tedy dne 19. 4. 2006 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku, aniž vydání rozhodnutí předcházelo nařízené ústní jednání podle § 74 zákona o přestupcích, na němž by žalobci umožnil uvést podstatné skutečnosti, nelze takový postup akceptovat. Avizovanou výpovědí, kterou žalobce zamýšlel dokázat, že v inkriminovaný den neřídil motorové vozidlo on, nýbrž jeho manželka, měly být správnímu orgánu prvního stupně sděleny skutečnosti přestupku, které jsou bezprostředně známe jen žalobci; kdyby tyto skutečnosti reprodukoval žalobcův právní zástupce, byla by snížena důkazní hodnota takové výpovědi. Nelze tudíž souhlasit se stížní námitkou, že ústní jednání mohlo proběhnout i jen za přítomnosti právního zástupce žalobce. Stěžovatel pak o podaném odvolání nerozhodl správně, když postup správního orgánu prvního stupně aproboval s tím, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí prakticky převzal. Nejvyšší správní soud se v této námitce shoduje se závěrem soudu prvního stupně, že vydání rozhodnutí bez nařízení ústního jednání a žalobcovy přítomnosti na něm představovalo vadu řízení, jež mohla mít vliv na nezákonné rozhodnutí, tedy že zde byl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Dospěl-li správní orgán prvního stupně k závěru, že žalobcovy omluvy jsou toliko účelové a směřují k vyhybání se správnímu řízení, pak se měl před vydáním rozhodnutí alespoň pokusit zjistit, zda pracovní neschopnost žalobce stále trvá. V případě kladné odpovědi by žalobce musel prokázat trvání pracovní neschopnosti, případně, byla-li již

ukončena, mohl správní orgán prvního stupně znovu nařídít ústní jednání. Nelze však ale v této souvislosti ani přehlédnout, že žalobce sám výslovně přislíbil, že správnímu orgánu prvního stupně skončení pracovní neschopnosti oznámí. Ze spisu sice není patrné, kdy přesně k ukončení pracovní neschopnosti došlo, Nejvyšší správní soud nicméně vychází z tvrzení samotného žalobce, že dne 19. 4. 2006 již v pracovní neschopnosti nebyl, a tudíž překážka účasti na ústním jednání odpadla.

Závěrem dává Nejvyšší správní soud za pravdu závěru krajského soudu, že vyjádření lékařky o tom, že zdravotní stav žalobce nebyl natolik závažný, aby mu znemožnil se ústního jednání zúčastnit, nelze považovat za zcela korektní. Závažnější pochybení však spatřuje v tom, že toto vyjádření vzali správní orgán prvního stupně a následně i stěžovatel za své a na jeho základě posuzovali, zda omluva z ústního jednání byla náležitá a důvodná. Správní orgán prvního stupně a následně i stěžovatel zcela opomenuli důsledky, s nimiž jiné právní předpisy spojují možné nedodržení léčebného režimu práce neschopným občanem (zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Nelze přitom argumentovat ani tím, že žalobce nepožádal svou ošetřující lékařku o stanovení vycházek; žádat o povolení vycházek je právem práce neschopného občana a nikoli jeho povinností; navíc zájem o stanovení vycházek se významně odvíjí i od subjektivního posouzení vlastního zdravotního stavu samotným práce neschopným občanem. Nejvyšší správní soud proto tento stížní argument považuje za irelevantní.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost za nedůvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, ten ve svém vyjádření ke kasační stížnosti požadoval, aby Nejvyšší správní soud stěžovateli uložil povinnost uhradit mu náklady tohoto řízení. V souzené věci se výše odměny za zastupování advokátem určí podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; podle tohoto předpisu náleží advokátu za jeden úkon právní služby, spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, když k převzetí zastoupení došlo již dříve, odměna ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d)] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3), celkem tedy 2400 Kč. Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.); částka daně, vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Celkem jeho náklady činí 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu